

ПЕЙО ЯВОРОВ МОЖЕ БИ

chitanka.info

*И аз сломен попитах — и сломен,
най-после чух! То беше знам, душата,
една вълшебна корда в тишината,
то беше моята душа пред мен,
звучаща тихо: може би...
А слънцето захождаше. В забрава
от страх, попитах — и тогава
аз чух най-тихо: може би.*

*И аз сломен глава на гръд оборих,
но все простях към изгрева ръце,
с надежда в безнадеждното сърце,
и като ехо в себе си повторих,
сломен повторих: може би...
А слънцето се беше скрило вече
и нощ зловеща, близо и далече,
со смях понесе: може би.*

*И аз все чакам! Ето векове
изминаха как гледам в тъмнините.
И все аз чакам! Ето ветрове
до кървав плач ме шибат по очите.
И все повтарям: може би...
Аз чакам слънцето и слънчев блясък,
с очи покрити веч от прах и пясък,
и сляп отдавна! — може би.*

Издание:

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.